

"A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta!" /Mt 28,20/

"Pán s vami!" - zneje denne po celom svete vo všetkých jazykoch.

"Pán s vami!" - pripomína nám Cirkev stále...

"Pán s vami!" - počúva už tisíce rokov aj naše Slovensko, od rána do večera v chrámoch všetkých miest i dediniek...

... "Pán s vami!" ...

Prv však, než mohla túto radostnú skutočnosť počuť Cirkev, počula ju ako prvá z nás Mária; keď ju anjel, posol samého Boha pozdravil, povedal jej: "Pán s tebou!" /Lk 1,28/

Keďže - ako aj Druhý vatikánsky koncil vyjadril: "Bohorodička je predobrazom Cirkvi" /Lumen Gentium 63/, teda anjelove slová Márii už vtedy patrili aj Cirkvi, ktorej je ona predobrazem.

Teda aj všetko, čo s touto úžasnou skutočnosťou súvisí a čo z nej vyplýva, platilo nielen pre ňu, ale aj pre Cirkev, teda pre každého z nás...

MATKA BOŽIA, pri zvestovaní ti dal Boh vedieť, že je pri tebe, je s tebou. Bol s tebou od samého začiatku tvojho života. Ustavične, hoci skryte a bez tvojho vedomia, chránil, usmernoval a organizoval tvoj život. Aj čo sa zdalo byť náhle a nepredvídané - aj to bolo zahrnuté vopred v srdci Božom a pripravované v tieni Prozretelnosti. Boh bol prítomný v tvojom živote až do najhlbších hnutí tvojej mysle a srdca. Splietal tvoj život zo svojich darov a milostí. Dával podnety tvojej mysli, vnukol náklonnosť, prebúdzať tvoje rozhodnutia. Zahrnul ťa dobrotivosťou Otca. Vari si nebola to najmilšie, čo mal na zemi? A nevložil do teba od začiatku nádej na záchranu ľudstva?

To On ťa starostlivo priviedol k tomuto ránu Zvestovania. Keď ťa pozdravil anjel, našiel ťa plnú milosti, neoddeliteľne spojenú s Pánom. Ani ty sama, hoci si verila v prítomnosť Božiu, nevedela si si predstaviť, do akej hĺbky bol Boh spojený s tvojím životom.

"Pán s tebou!" Je to oznam? Výraz obdivu? Či uistenie do budúcnosti? Možno to má znamenať, aby si sa nebála ničoho, čo bude nasledovať. - Mohla si cúvnuť. Mohla si sa pýtať seba samej, či si vôbec schopná prijať takúto úlohu, také nečakané poslanie. Stať sa matkou Mesiáša - to je najvyššia mysliteľná česť. Ale zároveň je aj neslýchané dobrodružstvo a skok do neznáma. Boh chce vyslobodiť všetkých spod vlády hriechu - vyzýva ťa k spolupráci. Anjel ti dáva vedieť, že ti nikdy nebude chýbať pomoc pri spĺnaní tejto úlohy; v neistej budúcnosti nebudeš osamotená: Pán, ktorý je s tebou, ti bude pomáhať.

Aj od nás Boh očakáva veľké veci: Kresťanský život, apoštolské svedectvo, ktoré máme vždy a všade vydávať - to presahuje chatrné sily človeka. Iste by sme cívli pred nárokmi a požiadavkami svojho kresťanstva, keby sme aj my nepočuli: "Pán s vami!"

Pán je naozaj s nami! Aj v dnešnej zložitej a mimoriadnej dobe, v akej sa svet ocitol, dostala Cirkev naozaj účinnú pomoc - Druhý vatikánsky koncil.

Cirkevní Otcovia z celého sveta sa zišli, aby spolu na modlitbách v Duchu Svätom riešili otázky, ktoré pred Cirkev postavila táto doba.

Táto doba - azda najťažšia, aká kedy bola. Doba v znamení boja "Ženy odetej slnkom" a "ohnivého draka" - doba Máriina. Aké miesto mala ona na tomto koncile?

Je zaujímavé, že Márii nebol venovaný žiadny samostatný koncilový dokument.

Ale práve táto skutočnosť azda najlepšie vystihuje zástoj Márie na koncile:

Mária nebola predmetom rokovania, nebola vyčlenená do jedného z dokumentov. Mária bola na koncile prítomná ako Matka. Tak, ako kedysi vo večeradle.

Túto pravdu konciloví Otcovia spoznali v Duchu Svätom na vlastnej skúsenosti:

Koncil vyhlásil Máriu za MATKU CIRKVI.

Sám Duch Svätý pripravil svojej Neveste toto miesto na koncile, poznajúc jej úlohu a jej želanie:

=====
"...dlhé a komplikované pojednania o mne. Sú dobré k tomu, aby vysušili srdce, unavili ducha a pripravili dušu o každý rozmach detinskej lásky ku mne.

Matku netreba študovať, ale milovať a skusovať. /19.9.73/
=====

... a Cirkev ju naozaj skusuje - a miluje.

Matka nie je samúčelom. Matka je matkou pre deti. Matka nehovorí o sebe, ale hovorí pre dobro detí - taká musí byť aj Cirkev.

=====
"Cirkev sa stane ešte viac presvedčivejšia, keď bude hovoriť menej o sebe a viac o Kristovi ukrižovanom a zmŕtvychvstalom. Z toho vyplýva tajomstvo Cirkvi." /Mimoriadna biskupská synoda/
=====

Keby Druhý vatikánsky koncil nebol povedal o Márii nič iné, len to už spomenuté: "Bohorodička je predobrazom Cirkvi" /LG 63/, aj to by stačilo pre ďalekosiahle dôsledky pre nás:

Keď chce človek pochopiť tajomstvo Cirkvi, musí chápať Máriu.

Keď chceme poznať charakter Cirkvi - Mária je jej prototypom.

Kto chce teda chápať Cirkev a žiť s Cirkvou, nezaobíde sa bez toho, aby poznal Máriu.

=====
"Panna Mária je neohrozenou hlásateľkou Magnifikatu, ale je zároveň aj ženou, ktorá zúrodňuje tichosť a skrytosť. Nebojí sa stáť pod krížom. Je prítomná pri zrode Cirkvi, ale ako viackrát zdôrazňuje evanjelista, zachováva vo svojom srdci a uvažuje o tom, čo sa stáva okolo nej. Je stvorením, čo má odvahu a čo vie poslúchať; práve preto môže byť príkladom pre každého kresťana - muža i ženu."
/Kardinál Ratzinger/
=====

Cirkev musí žiť život Márie.

Cirkev musí byť Mária, aby sa zapáčila Duchu Svätému a aby na nu mohol zostúpiť.

Mariánska úcta, to nie je nejaká ľacná záležitosť, ona má hlboký základ z evanjelia.

=====
Sv. Ľudovít Grignion upozorňuje na tento zaujímavý fakt, že Boží Syn chcel byť dlhšie pod dohľadom matky, dlhšie na nej chcel závisieť, ako iné deti: Z 33 rokov svojho pozemského života 30 rokov prežil v blízkosti svojej matky. Aký výrazný je tento evanjeliový fakt! A pokračuje: "Neverím, aby sa mohol niekto úzko zjednotiť s naším Pánom a byť dokonale verný Duchu Svätému, keď sa nezjednotí s Presväťou Pannou a keď mu ona nebude pomáhať."
=====

"Podľa vlastných výrazov Druhého vatikánskeho koncilu Panna Mária je podoba, obraz, vzor Cirkvi. Keď sa teda Cirkev na nu díva, chce opraviť ten mužský model, ktorý ju vidí ako nástroj pre sociálnopolitické ciele. V Márii, svojom vzore, Cirkev znovu objavuje svoju tvár Matky."
/Kardinál Ratzinger/
=====

..."... u môjho vzkrieseného Syna... chápem, že moje poslanie voči nemu je skončené. Začína moje poslanie materinské voči vám, voči Cirkvi, ktorá sa zrodila z jeho a mojej veľkej bolesti.

Dnes je stále moje miesto tu: U všetkých mojich detí. Až do konca sveta som stále vám nablízku, deti zrodené zo smrti môjho jediného Syna."
/13.4.79/
=====

Matka bola prítomná aj tam, kde Cirkev riešila svoje problémy - na koncile; znateľne mu dala svoje materinské rysy: Koncil neriešil nejaké dogmatické otázky, ale pastoračné. To je typicky materinské - matka nerobí nejaké veľké teoretizovanie, matka sa zaoberá priamo životom, rieši to, čo život prináša.

Pápež Ján Pavol II. označil etickú otázku za ústrednú otázku našich čias. /KN 38/86/
To znamená, že hoci teórie, ideológie, sú perfektne vypracované, žiaľ život samotný sa topí v morálnej skaze.

Jedine keď bude Cirkev mariánska, pomôže svetu tak, ako môže pomôcť len Matka - pomôže životu.

Bez Matky nemožno žiť!

Stretli sa Máriini knazi, ale o Márii ani veľa nehovorila. Vzájomne sa radia o problémoch pastorácie.

Koľká to starostlivosť práve o tých najslabších!
Toto len matka dokáže. To ona žije vo svojich knazoch...:

Modlitba vlastnými slovami je cenná, ale netreba zanedbávať ani učenie sa naspamäť niektorých modlitieb, formuliek ľútosti, spovedných formuliek...

Stáva sa, že niekoho ich neznalosť odrádza po dlhšom čase od sviatosti zmierenia.

Stáva sa, že v ťažkých chvíľach života siaha človek po mechanicky naučenej modlitbe, ktorej zmysel možno teraz prvýkrát pochopil.

Stáva sa, že pred bránou večnosti loví v pamäti dávno zabudnuté dešatoro...

V minulosti vraj boli budované vonkajšie prejavy - procesie, kríže... Potom sme toto zanedbali ako formálne a prešli sme do druhého extrému. Ukazuje sa však, že aj toto treba.

Nepriateľ Cirkvi stavia práve na tomto základe, ktorý sme my opustili. Celé odpútačacie akcie sú postavené ako náhrady náboženských úkonov - náhrady krstov, sobášov... Diabol ide zase našimi dvermi...

Na liturgický život treba ešte dbať, tu sa dá ešte veľa urobiť.

Je to priestor, ktorý môže pre kňaza plne postačovať.

=====
"Liturgická obnova je najviac viditeľným ovocím celého koncilového úsilia."
/Mimoriadna biskupská synoda/

Aj laikom treba nechať možnosť prispieť niečím - spevom, čítaním...

Aj v liturgickom živote sa musí prejavovať, keď už dosiahli v duchovnom živote istú úroveň.

Spoločenstvá sú dôležité, ale keď sú v prospech farského spoločenstva.

Duchovné cvičenia, stretnutia, výlety a iné podujatia majú význam vtedy, keď na nich načerpá a potom príde medzi ľudí a vie obohatiť aj iných.

Ak sa má stať farnosť spoločenstvom, musia byť spoločenstvá vo farnosti.

Farnosť je spoločenstvo spoločenstiev, nie jednotlivcov.

Základným spoločenstvom je rodina.

Katolícka rodina je základom Cirkvi.

Keď sa v nejakom spoločenstve vyskytujú rodiny, alebo čo len jedna rodina, už je to poznať v pozitívnom zmysle - už je poznať, že je v spoločenstve spoločenstvo.

=====
..."Západná Európa hlása "smrť Boha", Východná Európa hlása "smrť človeka" ako osoby. Obidva tieto postoje vedú k beznádejnosti... Myslím, že budúcnosť evanjelizácie v Európe je v pastierskej starostlivosti o rodinu..." /Ján Pavol II. na VI. sympóziu európskych biskupov./
=====

Keď spoločenstvo žije len samo pre seba, stráca význam.

U spoločenstva musí byť aj napojenie na hierarchický prvok, aby nebolo nebezpečie sektárstva, schizmy.

Kňaz by mal vedieť o spoločenstvách, ktoré má v farosti aj z toho dôvodu, aby s ich pomocou mohol počítať; aby s nimi mohol skontaktovať toho, kto to potrebuje.

Aj nástenka v kostole môže byť účinným prostriedkom apoštolátu - aj ona môže osloviť.

Kňaz by mal využiť hlavne liturgický priestor, v ostatnom môžu pracovať aj laici.

Liturgický priestor je ešte tak nevyužitý!... Tam sa dá krásne pracovať a bez veľkého nebezpečenstva.

Treba venovať pozornosť výchove - sviatostnej výchove; pomôcť nadobudnúť zmysel pre tajomstvo.

Život modlitby - to je to najdôležitejšie v duchovnom živote; to je najdôležitejšie aj v rodine.

Adorácia pred Sviatostou Oltárnou - možno nájsť pre nu vhodný čas aj po skončení sv. omše - polhodinka tichého zotrvania so sviatostným Ježišom môže byť nenahraditeľným zdrojom milostí.

Treba dbať aj na dôstojný priebeh bohoslužieb; - nie na efekt, ale na vnútornú hĺbku, ktorá sa prejavuje aj navonok.

Svoj význam má aj cirkevný odev.

Keď kňaz musí slúžiť Eucharistiu vo väzenskom oblečení, alebo v našich podmienkach za zvláštnych okolností v civilných šatách, to niečo hovorí - to môže byť aj silná výpoveď.

Ale o čom hovorí to, keď kňaz v chráme slúži sv. omšu v civilnom obleku? O snahe pripútať novým efektom? Potrebuje Kristova obeta takúto barličku? Nemá ona dosť svojej vlastnej sily?

"... aby moc kríža Kristovho nebola zmarená." /1 Kor 1,17/

=====
..."A predsa platné cirkevné predpisy zaväzujú mojich synov, aby nosili cirkevný odev. Kto však ešte zachováva tento predpis? Málokto, a tí sú k tomu považovaní za spiatočnických a staromódnych.

Ten odev je len malý príklad, ale príznačný pre smutnú skutočnosť: Dnes sa šíri nedisciplinovanosť, neposlušnosť, neústupnosť, zaujatnosť, nepovolnosť medzi kňazmi, čo sa týka akéhokoľvek predpisu...

Buďte aspoň vy, kňazi zasvätení môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, príkladom svojou vnútornou ochotou a svojou poslušnosťou voči Cirkevnému poriadku. Toto vaše svedectvo je dnes naliehavejšie a potrebnéjšie."
/3.7.76/

=====
"Nevyhnutnou podmienkou evanjelizácie je... prichádzať tam, kde je opravdivý "sensus fidelium", ktorý prijíma Evanjelium v plnosti, dlišujúc ho od ducha tohto sveta v zhode s výzvou sv. Pavla:

"Neprisposobujte sa tomuto svetu." /Rim.12,2/"

/Ján Pavol II. na VI. sympóziu európskych biskupov./

=====

=====
... "Niekedy je /Cirkev/ prenasledovaná spôsobom zjavným a násilným...

V tejto dobe však je často podrobovaná väčšej skúške; je prenasledovaná spôsobom záľudným a nekrvavým, tým, že ju pomaly pripravujú o kyslík, ktorý potrebuje k životu. Snažia sa ju potom primäť ku kompromisu s duchom sveta, ktorý tak vniká do jej vnútra a ohrozuje a ochromuje jej životnosť.

Spolupráca sa často zmení v najzáľudnejší spôsob prenasledovania... Bol objavený nový spôsob, ako ju usmrtiť bez hluku a krvi-preliatia." /3.3.79/
=====

Cirkev musí počítať s tým, že tu je ateizmus oficiálny!" - Nezáleží ani natoľko na tom, kto to povedal, ako na tom, že sa to v praktickom živote uplatňuje.

Ale keď je nám to už takto otvorene povedané, tak s tým naozaj počítajte!

Ateisti nebránia naše záujmy, našu liturgiu, aby bola čistá, keď "radia" alebo "prejavujú starostlivosť" o veci kňazov. Hája svoje záujmy, ktoré sú absolutne proti tomu, čo je Božie, ako je aj samotný ateizmus absolutne proti Bohu.

"Diabol vchádza do človeka jeho dvermi." Vchádza dvermi, ktoré v nás nájde... Nachádza dvere pripravené pre dobro, chce nás teda získať podobrom. A žiaľ, ako často mu uveríme!

Na tom staval už pri prvom hriechu, aby mu uverili, že práve on chce dobre: "Budete ako Boh!" - aby sa verilo jemu a nie Bohu.

Satan vždy to, čo ponúka, snaží sa predstrieť ako dobro. Samotný ateizmus sa takto ponúka: "Jediným bohom človeka je človek sám. Človek oslobodený od Boha" - a pritom je zbavený zmyslu života, cieľ má zánik a ničotu.

Je teda celkom v tejto línii diabla, keď nepriatelia Cirkvi predstierajú, že chcú jej dobro.

=====
... "Cirkev je prenasledovaná aj vo svojom vnútri, najmä zo strany tých svojich detí, ktoré dospeli ku kompromisu s jej nepriateľom...

Moji najmilší synovia sú podrobení skúške, keď vidia, že niekedy niektorí ich spolubratia im kladú prekážky, vyradujú ich a prenasledujú, zatiaľ čo tí, ktorí sú neverní, majú široké a voľné pole pre svoje pôsobenie.

Najmilší synovia, aj pre vás sa chystajú také isté hodiny utrpenia, aké prežil môj syn Ježiš: Hodiny Getseman, kde prežíval vnútornú agóniu, keď bol opustený, zradený a zapretý svojimi...

Ak toto je cesta, po ktorej išiel Majster, je to tiež cesta, po ktorej musíte ísť teraz vy, jeho verní učeníci..." /3.3.79/
=====

Čo to môže byť, keď si nepriatelia Boha, ateisti, zhromažďujú jeho knazov?

Možno najväčší výsmech do tváre Božej!
Možno väčšia zrada, než si myslíme...
Možno tá najzákernejšie skrývaná pasca otca lži, zdanlivo nevinná.

Ale ten fakt...! Kňaz - Alter Christus - v spolku s nepriateľmi Boha!

Čo viac by ešte mohol Satan dosiahnuť?

=====
"Veru, hovorím vám, jeden z vás ma zradí"... "Kto si so mnou omočil ruku v mise, ten ma zradí." /Mt 26,20n/
=====

Kolko len výhovoriek, kolko dôvodov!
Žiadna jednoznačnosť priamej cesty...

Oklamani! OKLAMANI! O K L A M A N Í !

Chceli mať pokoj a stratili pokoj Boží - ten hlboký pokoj, ktorý nepotrebuje obhajobu.

To nie je veru duch Kristov, duch evanjelia - duch odhodlania na bláznovstvo kríža, ochoty byť svetom zavrhnutý...

Je treba skutočné obrátenie, so všetkým, čo k tomu patrí - nový pohľad, nový duch...
... ale predovšetkým zvláštny závan milosti...

=====
..."Je treba veľkej sily modlitby, aby bolo vyprosené od Ježišovho Srdca obrátenie týchto mojich úbohých synov. Vy ste mnou vyvolení pre víťazstvo môjho Nepoškrveného Srdca vo svete. Ale toto víťazstvo začne záchranou tak mnohých mojich úbohých synov - knazov, ktorí zblúdili...

... Kríž, ktorý dnes Ježiš vás žiada niest, je: Žiť vedľa kňazských bratov, ktorí už neveria, ktorí už nežijú evanjelium, ale zrádzajú ho, ktorí sú nevernými služobníkmi, a napriek tomu zostávajú v Cirkvi, aby boli služobníkmi tejto nevernosti...

Toto je pre vás najväčší kríž, ale patrí do môjho najväčšieho plánu."
/9.7.75/
=====

Nejeden kňaz po rokoch služby nepriateľovi, keď už nie je ľudsky veľa platný, na vlastnej koži okúsil pravdivosť slov:
"Slúž diablu - peklo sa ti odvdáčí."

Že z tejto pasce je možné sa vymaniť, toho dôkazom sú kňazi, o ktorých sme už aj zabudli, že tam smerovali... a dnes sú oporou vernosti mnohých.

Museli potom znášať pomstu a ťažkosti, ale ani tie ich neobrali o hlboký pokoj a vnútornú radosť z Boha. A našli aj úprimné bratstvo v Kristovom duchu, i pravú lásku a oddanosť Božieho ľudu.

=====
..."Buďte veselí a plní radosti! Toto nie je koniec mojej Cirkvi; pripravuje sa začiatok jej plnej a obdivuhodnej obnovy. Náместník môjho Syna... povzbudzuje vás k radosti. K radosti? - pýtate sa ma s úžasom. Áno, moji synovia, k radosti v mojom Nepoškrvenom Srdci, ktoré vás všetkých v sebe ukrýva."
/18.10.75/
=====

=====
..."Musíte do písma žiť evanjelium môjho syna Ježiša.
Musíte byť jedine živým evanjeliom..." /28.1.79/
=====

Čím sa líši od sveta a aké svedectvo vydáva
kňaz, ktorý pri každom probléme má prvú myšlienku:
"Koho mám známeho?"

Tak vlastne oslabuje silu evanjelia.

Je sice správne aj svoje prirodzené schopnosti zapojiť
do služby veci Božej, Cirkvi, alebo pripustiť menšie zlo
aby sme obišli väčšie zlo.

Ale nesmie toto byť našou zásadou!
Nekonať dobro /aj nevydávať svedectvo/ je už dosť veľké zlo.
My musíme hovoriť jasnou rečou evanjelia, rečou Cirkvi,
možno povedať - tradičnou rečou Cirkvi.
Silou Cirkvi je Kristova "slabosť" - kríž.

Vo všetkom našom počínaní musí byť poznat', že
máme Otca, ktorému plne dôverujeme. Musí byť na
nás poznat', že naozaj veríme Kristovmu príslubu,
ktorý dal Cirkvi: "Brány pekelné ju nepremôžu!"

Ale musí byť na nás poznat' tiež, že vieme aj o inom
príslube: "Ako prenasledovali mňa, tak budú aj vás
prenasledovať." Nesmieme sa snažiť Cirkev tohoto uchrá-
niť spôsobom, ako kedysi Peter sa snažil uchrániť Ježiša:
"Pane, to sa ti nesmie stať!" - "Strať sa mi z očí, Satan!"

Koľko takých Petrov - Satanov sa dnes snaží
nesporne dobromyseľne, ako vtedy Peter, pomáhať
Cirkvi! Koľkí idú za vidinou Cirkvi, v pokoji na-
žívajúcej so svojím nezmieriteľným nepriateľom!
chcú ju urobiť znamením, ktorému sa neprotirečí.

Zrádzajú evanjelium!

Svedectvo veľa stojí - ale jedine oslobodzuje...

=====
"Aby sa nanovo ohlasovalo Evanjelium, musíme sa vrátiť k prvému a-
poštolskému modelu. Tento model, základný, nachádzame vo Večeradle:
Apoštolí, zidení na modlitbách spolu s Máriou, očakávajú Duchá Svä-
tého..." /Ján Pavol II. na VI. sympóziu európskych biskupov./
=====

..."Skoro príde čas, keď len ten, kto bude s pápežom, zostane ver-
ný viere v môjho Syna a uchráni sa pred veľkým odpadom, ktorý sa
všade rozšíri." /1.11.73/
=====

Vari zodpovedá požiadavke lásky a jednoty
s pápežom, keď niekto skúma právnický, nakoľko
je jeho nariadenie záväzné?

Kto miluje, ten splní, čo len na očiach vidí!

=====
..."Moji milovaní kňazi,.. žiadam vás, aby ste boli ako deti. Potom
vás budem môcť stále viesť za ruku... Hlas a myšlienky, ktoré vám
budem oznamovať, budú hlasom a myšlienkami môjho Syna. Aké vám bude
potom jasné celé evanjelium!" /24.12.74/
=====

..."Príde doba, keď budete jediným horiacim svetlom a budete tak môcť
vernosťou evanjeliu a utrpením ukazovať cestu ku spásu..." /4.1.75/
=====

..."Toto nie je jedno z mnohých hnutí, ale moje Hnutie..." /10.2.74/
=====

Svätý Otec, Ján Pavol II.
Mariánskemu kňazskému hnutiu
na Slovensku:

Som s vami! Modlím sa za vás!

Som rád, že rastie vaša viera i pričinením tých veľkých pútí,
ktoré vy každoročne konáte.

Dávam vám požehnanie pre ne.

Nech rastú čím viac a hlbšie!

Sú to slová pápeža, prvého najmilšieho syna Panny Márie.
V tých slovách je iste Máriino svetlo, ktoré mu ona
prisľúbila a dáva. - Sú pre nás úlohou.

Púte sú prejavom života Cirkvi, charakteru
Cirkvi. I podľa slov Sv. Otca naša viera ras-
tie aj ich pričinením.

Putovanie má hlboké korene a dávnu tradíciu.
"Európska kultúra sa zrodila z putovania" /Ján Pavol II./
Kultúra vzniká z kultu. Od dávnych dôb sa konali púte
do Svätej zeme, do Ríma a mnohé iné. Pútnici boli jediní
nositelia kultúry. Putovanie zblízuje ľudí, stmeluje ich.
Aj štátnici vedia, že i pri dnešných možnostiach
komunikácie je potrebné sa stretnúť, "putovať",
to je najúčinnéjšie - to nemožno ničím nahradiť.
Treba sa stretnúť bezprostredne - tam duch sa musí
preliať...

Je to hlboko v človeku.

V človeku, stvorenom pre Boha, je prirodzená
túžba putovať za duchovnými hodnotami.

Mladá generácia, keď sa zorientovala v zmätku
tejto doby, nachádza Boha, nachádza vieru a nachá-
dza i vzťah k púťam, oni im dávajú novú tvár.
Mladí sa prestávajú báť, to je dobrý znak, lebo
strach je zlý formovateľ. Dávnej tradícii dávajú
nový ráz. Prinášajú kríže - jednoduché, zhotovené
v lese, ozdobené kvetmi, nové piesne, otvárajú sa
pre svedectvá o skúsenostiach z viery.

Mariánske púte sú praktickým uskutočnením
onoho: "Cez Máriu k Ježišovi". Stredobodom je
tu Kristova obeta, živý Kristus v Eucharistii,
hojné je sviatosťné zmierenie.

Mária je len tá, ktorá privolala svoje deti
a priviedla ich na hrud Otca v pokání, k Ježišo-
vi v Eucharistii a pôsobeniu Ducha Svätého pri-
pravila zhromaždenie ľudu, ako bolo na prvé
Turíce.

..."Hľa, v tej najkrutejšej zime už vyrážajú pupence obnoveného
života..." /9.3.79/

..."prichádza doba Ducha Svätého, ktorý vám bude stále viac dávaný
od Otca i Syna vo zvrchovanej miere, aby viedol celú Cirkev ku svo-
jim novým Letniciam..." /5.11.77/